

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **A. S.**, zastoupené JUDr. Stanislavem Stunou, advokátem se sídlem v Praze 10, Počernická 3225/2c, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2004, č. j. 14 Az 15/2004 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2004, č. j. 14 Az 15/2004 – 19, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 17. 5. 2004, č. j. OAM-92/CU-09-09-2004, jímž byla její žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatelka požádala o udělení azylu, protože jí i dětem v zemi původu po odjezdu manžela vyhrožovali telefonicky lidé, jimž její manžel jako celník zadržel drogy, nenechal se uplatit a drogy odevzdal. Proto odešla s dětmi do K., kde žili do smrti tchýně a pak s dětmi odjela 21. 4. 2004 do České republiky za manželem, který zde žije od dubna 2001. Stěžovatelka výhrůžky neoznámila příslušným státním orgánům. Jiné problémy v zemi původu neměla, nebyla členem žádné politické strany. Neuvedla tedy žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Skutečnosti, na základě nichž je žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 zákona o azylu, jsou v zákoně zařazeny mezi důvody obecně vylučující udělení azylu, tj. včetně udělení azylu z humanitárních důvodů.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž namítala, že hlavním důvodem pronásledování byla skutečnost, že je příslušnice národnostní menšiny v Moldavsku, neboť je národností Ukrajinka. To je hlavní důvod toho, že byla nadále pronásledována a nemohla sehnat zaměstnání. Je přesvědčena o tom, že splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud dále neoprávněně vyloučil možnost udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Přitom v jejím případě je dán důvod hodný zvláštního zřetele, neboť xxx 5. 2004 jí v České republice zemřel manžel a ona nemá již nikoho, kdo by ji v zemi původu mohl ochraňovat před pronásledováním, případně hmotně zabezpečit, a to právě z důvodu, že je ukrajinské národnosti. Obává se tedy, že bude v případě návratu do Moldavska vystavena nebezpečí perzekuce. Proto se domáhala zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ministerstvo odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. K jejím námitkám uvedlo, že žádost stěžovatelky o azyl byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť neuvedla žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 citovaného zákona. Ekonomické a sociální potíže v zemi původu nejsou bez dalšího azylově relevantním důvodem. Co se týče námitek týkajících se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, odkázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 23/2003 - 69, z něhož vyplývá nadbytečnost výroku ve vztahu k ustanovení § 14 citovaného zákona v případě, kdy ministerstvo neprovádí dokazování o přítomnosti důvodů azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému proto ministerstvo považuje tvrzení stěžovatelky v její kasační stížnosti za irelevantní. Navrhlo proto zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ke stěžovatelkou tvrzené skutečnosti, že hlavním důvodem jejího pronásledování je její příslušnost k národnostní menšině a splňuje tedy podmínky k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud nepřihlédl, neboť porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti zjistil, že tato skutečnost byla v kasační stížnosti uvedena nově, tj. poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Pokud jde o důvod týkající se aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu, nepovažuje jej Nejvyšší správní soud za opodstatněný.

Zákon o azylu vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12, § 13 a § 14 stanoví také vylučující důvody, při jejichž naplnění nelze žadateli azyl udělit. Tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a 16 zákona o azylu. Pokud jsou splněny podmínky stanovené v § 16 odst. 1 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti, není zákonný důvod zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle §§ 12 až 14 zákona o azylu. V tomto směru stěžovatelka v žalobě nezpochybnila správnost závěru ministerstva, že důvody opuštění země původu byly ekonomické. Aplikace § 14 zákona o azylu je možná jen v případě hodném zvláštního zřetele, není-li v řízení o udělení azylu zjištěn důvod

pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože ministerstvo nerozhodovalo o udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nebylo možno aplikovat § 14 zákona o azylu. Proto výhrady stěžovatelky v tomto směru vůči krajskému soudu jsou nedůvodné.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu